

ORIGINALS

EDITORIAL ORIGINALS EDITORIAL ORIGINALS EDITORIAL

CdR: To peg a tent & Ld

Consultant: Joan Maresma

Dipòsit Legal-B-22350-87

Cornellà de Llobregat

núm. 9 juliol del 1987

l'educar per la pàtria

Com diu Ventura i Gassol que el primer ofici que cal dignificar avui i sempre perquè és el primer de tots en cada nació és l'educar per conviure amb ella ja que res més perjudicial per a ella com la d'anar en cerca de la primera instrucció a fora.

I això ho tenien molt clar les famílies romanes que mantenen que l'educar per la pàtria és cabdal.

La gran arma en temps de pau és l'eloqüència per persuadir i redreçar per evitar el cicle descrit per Arnold Toynbee i Òscar Splenguer superats ja per força evidències documentades, tota civilització es desenvolupa sostingudament però mai no feneix, sinó que meria de l'ocell Fènix. Això té la gràcia d'un Guadiana o si voleu del Maresme i la seva Maresma plasma tthora de vida, no David Jou? fas uns poemes a part de la física molt suburians 1

Piqui s'adona que l'aigua encara que trenca la crostra dura de la terra no n'hi hagut prou, i Jimbo endriat per portar el missatge de l'ATLAS no sap preveure que en presses no se soluciona res de re.

Per això li fa veure que val la pena d'organitzar un poblat animal i després podran marxar perquè els el servirà per la tornada.

Li ho proposa al Puma i hi assenteix, després li ho proposen a Jimbo que ell es resisteix perquè vol com més aviat millor fer arribar el missatge, però al final de la reunió s'imposa el criteri d'altra banda molt assenyat d'organitzar un petit poblat d'animals que li posaren per nom SELVA.

Però Jimbo vol abans enviar un missatge a ATLAS explicant-li-ho.

Necessitaven un company veloç, intrèpid i auster per vèncer les condicions climàtiques dísnees, com l'heroi missatger qui va comunicar al poble d'Atenes la victòria de Lleònides i el pas de les Termòpiles ab els seus braus espartans...

Jimbo a través de la seva memòria fa un repàs veloç fent patinar les neurones perillosament xispe

ganerament i d'un llamp s'adona que encara en aquesta sabana hi deu quedar-la, para com si talment la veiés, i el Puma i el Piqui impacients per esperar el nom del nou missatger llencen una mirada encastada tots dos i sense temps de xiuxiuejar senten un bramul ronc, fort i segur: la Zebra!

Totes les ninetes rialleres i felices dels sis ulls esclafiren de satisfacció ja sabien qui era el nou enllaç de missatges per la ruta de Transvaal, de la situació de l'amagatall de l'ATLAS i el nou poblament que edificaran.

Frisosos com nenes petites es posaren a compartir la nova missió: Jimbo camp obert per la seva resistència i vista, Piqui per l'oasi prop de l'animal de dues potes i el Puma a la reraguarda amatent i expectant si calia entrar en acció per defensar els seus companys.

Piqui fou el qui ullar més aviat per la seva facilitat de barrejar-se entre els animals de l'oasi ja que en sabia un pou dels seus costums, i esperant quan el sol tustava en força brusora en veié la zebra de coll reina i la'n tregué no sense necessitar l'ajut del Puma que agonatzadament darrera d'un matoll aconseguiren desfer la balda del tancat de ze-

bres i només deixaren sortir la del collar per evitar recels al campament.

Després d'un petit incident per la pressió del simpatí en haver de deixar els consemblants dins del tancat correr cap a la sabana on els protegia el Jimbo la retirada.

Per celebrar-ho estigueren tota l'estona corrent i fent brama fins que ja deixondits es posaren a perfilar l'enfilall de propostes per posar un nou poblat obert i sense tanques i començarien per un tros de territori i hi farien un seguit de trastocament per tal d'enrecordar-s'hi quan la tornada.

LA PROTAGONISTA: VENUSVOLCÀNICA, LA CAT

A mi no m'ho fa -deia i repetia el Mare. Mira que traïdora és, anar a les Bahames mentre el qui li ha fet la feina a la cangri, i ella de totes passades pispant un company in i intel.ligent d'Harvard per tal de fer-li la bossa i lluny estant ballar al son de la bossa-nova, i quin carro que porta la caçatalents de la Cat.

+No desviïs la conversa i vejам si aquest any aconseguixes batre entre la gespa al Santboià de Rugbides d'ací a Cornèlia.

-Necessito la motivació de la rossa venus que llen-
gua que guanya l'òscar a la sisena, jo tinc un cur-
rículum més brillant a tota plana i original sense
remarcar-lo...

-Ep, no t'embalis que ja no sé per quina jugada vas
no veus que és un rectangle que no són he xàmetres
i l'oval l'has d'atrapar al vol, encara que ara
et toca tot un any de mossegar l'herba i runa de
la ciutat caçadora i no cobres ni un trist dòlar
com el Jaddar quan fa cistelles d'aquelles que tu
fas amb el peu...

- ...perquè no sap jugar a l'hanabòl només que sap
jugar el joc de les senyores "filfes": cricquet, a
ran de terra per ajupir-se i ensenyar la gropa, jo
genet indi de cavall àrab i sang dolça com l'escu-
ma del mar i salada la pell de la virior dels meus
potents músculs que guiats pel llamp del nervi de
la llibertat blanca cerebrèlica va a l'encalç de
la gandula de les Bahamas i amb el meu glavi tras-
passar-la per notar l'agressivitat de la paradisi-
aca operària quan veu el paradís...

-Però que et trobes bé Mare, no necessites un dic-
tament pipiàtric, o desbarres o no sé el què em

dius d'una venus, d'una Cat, juga que perdràs la partida i el dòlar que ens hem apostat.

Tant de bo fos vint duros!

-Què dius ara de vint duros!

-Home em recordo dels duros de plata que són, deixa m'ho córrer!

- Ara et toca a tu.

Ulls fixats per clavats al verd tapís i la llum esgrogueïda, fa un gest sever i ja! mou les cames frec a frec estalonades i fa un gir ingràvid a l'ensems i trenca el minissottià al bell mig de la taca que el Quelo se'n va al lavabo a fer pipicatre i total per una fitxa de tres duros ha de fer un seguit de dictadimonismes que ni la llei bancària s'ho creu que ha guanyat la partida. Novament triomfador se'n va a fer un cafè amb llet gallega i un donut del Vallès.

-Uf noi quina billada, m'has guanyat el dòlar.

-Mira n'has de practicar més no com agafar el tac sinó de veure't a l'espill i moure't diverses vegades per dir-te a tu mateix sóc el millor i agafar força per tornar de jugar amb mi. I canvia de règim d'alimentació i veuràs com acompanya l'aguant

-...para, para que em vols esclafar...

-...no el que vull és que millorem tots dos, i farem parella i jugar per aquests billars de món i podríem començar pel que hi ha al de la Cúpula Venus i ...

- ...que potser és la noia Cat de qui parlaves

- ...no és el lloc ideal per fer un centre policultural per a la pagesa set, que tenim set de regradar-nos amb els nostres jocs de sempre, ja els deixem la burgès seu del cal Liceu, a mi m'agrada anar de cúpula en cúpula venusiana com cantava i actuava l'Oriol Tramvia el no sé què passa però és que m'embala i jo ja ho sé la terra calenta de la Cat, i no vull la gransiositat sinó el recol·liment, el body, de la Cúpula i l'insultant per petita com la calor que provoca l'apropament dels heats, i fer múltiples diversions en un espai per sortir, amagar-me, tornar de sortir, aparèixer i intrigar a través del joc de pilota, el billar i baixar al cinema i pujar a la cúpula. Els farem la competència i els guanyarem.

L'ENSENYAMENT DEL TRACTAT

Justificació

Cada centúria d'anys els homes i les dones que tenen el privilegi de ser obradors del pensament i de la paraula, perquè la saben abocar en el motlle del paper es posen de fer inventari del segle que als ha tocat de viure.

Així com més avancem en posseir molt més el nombre de població que fins i tot sabem per gosats comptar quants en som i quants podem ser d'ací vint o trenta anys, també podem fer el que se'n diu un mirar enrera per no anar tan de pressa, com allò de després de conrear l'hort o jardí ens seiem davant del safareig un cop la verdura hem netejat i sota la figuera, no per passar figues, ens dediquem a deixar anar l'esperit segrestat per la feina tot petant la xerrada amb els amics parents i coneguts.

Des de sempre cal que l'home i la dona-si voltreballi per al millorament de l'ensenyament, el que avui diem la teoria de l'aprenentatge ja que mai no se'n dirà la darrera paraula, perquè la vida mateixa és una sendera sense fi, com diem que cada nit no anem al llit sense saber-ne una de nova.

Ja la nació romana sabia tant de l'aprenentatge

per l'aplicació i utilitat que aprengueren de la imaginació i idealisme del món grec, que fins i tot Virgili ho digué en un vers immortal: Tu regere imperio populos, Romane memento, és a dir Romà ten present que tu regeixes els pobles per l'imperi.

D'una manera lenta, reflexiva i utilitària Roma creà la seva cultura, i com a conseqüència d'aquesta l'ensenyament que pogué fer i crear imperi, per la via d'aprendre per a aprehendre per al bé comú de la pàtria.

D'ací que no és res d'estrany que el crearen i governaren el més i primer gran imperi del món i d'una manera prou eficaç ja que d'un poble de pastors passaren per domar la seva aspre i dura llengua fins a fer-la neta, rotunda i severa, i d'una concisió i un relleu tals, que s'ha pogut dir que s'hi encunyaven fórmules com medalles per acabar, dotats d'un geni polític i jurídic que no ha tingut parella, replasmar tots els pobles conquistats en la vasta unitat finament matisada coneguda de tothom per l'Imperi romà.

Heus ací per tant la valor que té un bon tractat d'ensenyament o si voleu una teoria de l'apre

mentatge.

La Justificació ha estat possible per les notes de Carles Riba del seu llibre Nocions de literatura llatina i Història de la vida de Ciceró del bibliotecari de Cambridge Congers Meddlinton i per acabar cito de Escolis i altres escrits del primer autor esmentat les qualitats d'un atleta: lleuger, sobri, fort, ràpid i, a més, tot cervell.

Que em besi ell amb besos de la seva boca! i deixeu que se us endugui la "gran tempesta de l'amor":

-Cuita, amat meu!

I assembla't a la gasela

o al cabrit de les cérvoles

per les muntanyes de les aromes.

I l'amada és terrible de mirar "com una host sota les banderes".

I a l'escola ITACA vagi aquesta dedicada de part de la LAIA aplicada d'Homer quan en fa la descripció:

ΤΡΗΕΙ' ἄλλ' ἄγαθὴ
κοῦροῦρόφος, κ.τ.λ.

Certament és difícil, propaga't raça generosa
Tis rough indeed, yet breeds a generous race

Plovia a bots i barrals, aquesta en fou la causa que el despertà ja que vivia en un àtic on qualsevol canvi per petit que sigui s'hi notava.

Instintivament, maquinalment, palpà el seu costat esquerre amb fruïció, era buit, ...

Ensonyat va directe al lavabo i es remulla en cap, no sense abans engegar la ràdio i trenar un pas de dansa per desentumir-se.

Es fica fit a fit davant de l'espill per comprovar si hi ha hagut algun canvi en la seva faç. De la seva mirada dura i incisiva s'adona del pas del temps.

Segons a qui ha de veure prepara la vestimenta ja que així, de natural el seu esguard altívol ja és provocador, vol donar encar més la sensació de força que menysprea si cal la seguretat burgesa que dóna les peles. Sap com fer-les seves. Malgrat tota la ciutat financera estigui en estat de màxima alerta.

La feina que dóna no és especulativa, és per crear més i més riquesa. El podrits jueus ho saben. Podrits perquè pressionen els sistemes bursatils

fins provocar ferum. Arribaria un moment que ens hauríem de menjar el paper dels calers i se li obturaria el metabolisme.

Saluda el seu veí palestí i li explica la massa cre dels camps de refugiats. Li humiteja la mirada cap a l'horitzó amb intent de ser-hi per tal de defensar les dones i criatures, la nou del coll l'ofega per indignat.

A més llegeix més morts de compatriotes palestins a Barcelona a mans de la intelligentzia jueva.

No prepara res de re, el seu viure és intuïtiu, respon a través del que els seus instints li'n proporcionen de l'exterior.

Contempla novament el cel com si li'n demanés que no es quedés de braços plegats, veu les primeres orenetes, li avisen que ve el bon temps, presuposa que farà bo, en lloc d'anar de migtemps anirà d'esport: caçadora de lona blava reversible, ulleres de sol i un niqui i texans.

Mira per entre les butxaques si li queda xavalla i veu que no, però la nit anterior havia fet dos llibres surt per vendre'ls, ni que fos els originals.

Surt en cerca d'una feina immediata, va a la plaça i es lloga per descarregar els camions.

Això li agrada perquè l'hi recorda quan anava al born, quin bé de Déu de parades! totes les mercaderies ben curulles i exposades, quin goig que feia. S'adona que la força li abandona que no era com abans fer i bufar ampolles. Li era igual faria un bon esmorçar per recuperar forces.

Pel que sembla havia provat tots els oficis del món només li'n quedava que fer de conqueridor de pobles on tenen les causes perdudes, fer de llibertador de l'estripada Terra on no hi donen cabuda una minoria de famílies la immensa d'elles com els armenis, els palestins, i la pressió jueva li feia perbocar la melsa per la boca. Cada família té un territori o casa o no hi haurà pau fins els seus dies s'interrogava diàriament.

El feixisme internacional prenia cada cop més força dins de la comunitat jueva internacional, tant la de iuesé com la russa. Calia fer l'esquadró de la pretoriana novament o la diàspora serem la resta de famílies en detriment dels lobbys financers xuetes que ens preparen una tarentella financera

irrespirable i asfixiant, que no farà falta que hi hagi cap crac perquè mig món i part de l'altre ja l'esquena li fa crac.

Com el mare que vinga carregar i descarregar els camions contemplant com les borses pugen i baixen especulativament només ho fa bé la Margarida, la ministressa primera de l'Anglaterra.

Un cop acomplerta la feina se'n va a veure l'Anna del Patronat on li prepara un bon esmorçar regat amb bon vi, no metílic, sinó del priorat roig i negre depèn com es miri i begui, dolç per agafar sang per veure que a la tarda s'ha de barallar amb llibres del XIX, coberts de polsim i altres bitxets que pot reviure-li les més i millors variades malalties cutànies i intracutànies però té el consol que es troba refugiat en l'antiga sala de l'hospital de la Creu i més tard de Sant Pau, on hi havia treballat parentes seves de la família, no, no agafarà la Sida tampoc l'Agata muniquense perquè s'ha fet fonedissa, potser per allò que li va dir que coneixia, només de parlar un cop, la germana del Bader Meinhoff. Sí que és rossa com l'Stif Craf vejам si torna de guanyar a la Martina.

per augmentar la capacitat dels ciutadans
en servir llur pàtria

~~~~~

La ciutat, pobles i viles de Roma(però només parlarem de l'organització de Roma, ja que la resta s'hi assembla)sabia de la importància cabdal de l'ensenyament i sobretot els omplia de goig que un dels seus, del poble o vila, pogués d'arribar a servir a llur pàtria del més alt rang possible, és a dir del Senat.

Per això és important tenir coneixença de l'organització civil en què es doten els ciutadans per poder aspirar, s'hi val, al més alt rang de l'organització, però en el sentit de fer un més bon servei a la pàtria.

Per fer aquesta coneixença passa pel pilar fonamental de la família.

La família és la que posa la pedra angular de l'educació dels seus fills, però avui per avui l'adquisició de la tècnica, la tan meravellosa tècnica, que per altra banda no n'hi ha per tant, no la'n posseeix. No hi fa pas res, perquè en posseeix una de millor: ser el ressonador de la pàtria. I aquesta tasca educativa la família ni l'avenç tecnològic

li'n pot prendre, que, malgrat les forces dissolutes que hi actuen, no hi pot fer res, davant de la potestat del pare i de la mare.

Així s'inicia un procés com el de l'aprenentatge a veure i observar per passar a discernir i parlar sobre el bé i el mal, sense necessitat d'anar més enllà.

Tot i que Roma es dotà de governants, no tots eh?, despòtics i tirans, ells eren també influïts per part de la seva família i en contra de l'aparell, sense entranyes, de l'Estat.

Tots tenien la fixació de servir familiarment llur pàtria.

Un cop Cornèlia ha rebut moltes i diverses invasions es replega en ella mateixa. Mai no deixa de ser solidària entre els de la marina i els del turó dels de la Miranda, no deixa de viure d'esquenes a la península i a la mar, ja que la seva platja ha estat i és Castelldefels, i no deixa de seguir amb fruïció els passos de l'Europa de la revolució industrial ara la informàtica i robòtica i la del capitalisme desenvolupat desigualment, li té un odi a mort a l'economia irregular perquè és

és una ciutat feudal ja li dóna l'empremta i la silueta el seu castell i la frontera del riu. Ara treballa febrósament per mantenir l'unitat que sempre ha romàs amb els vilatans que és lingüística i cultural, bastió de la seva força i fortalesa que lliga i té lligams molt íntims i estrets amb la ciutat muniquesa de sempre, ja els nostres esbarts van deixar bona impressió dels nostres costums i també dels nostre equip de beisbol i com no dels nostres atletes i demés població fet que no sé per quin sets sous no hi ha una nova ambaixada a perllongar els nostres llaços de sempre i que vinguin que vinguin les danses muniquenses i més equips atlètics.

Nosaltres ja estem preparats i preparades per rebre l'embestida perquè som els braus del Baix i puja una generació ben forta i plegada de novetats novetats encara que una mica desviats per allò de la solidaritat amb el poble basc que llengua que s'armaran mariners per pescar bacallà a Terra nova i construiran novament una flota ni que sigui mercant com els gallecs, només pensen amb els de dins i no actuen amb les xarxes financeres que sempre han gaudit de tornar a ser el que foren

sempre els pilots de l'empresa pionera d'explotar el nou món, i només que exploten pertot arreu dels EEUU espanyols que no malbaratin les seves energies de dins estant i que la facin centrífuga com sempre han fet pel bé de cada una de les pàtries dels EEUU EE. I els de la Tllre que no s'enteren que ja sempre ha estat així. Que llegeixin el manual del Privat de no Sant Bas d'Olot sinó de La histoire de Catalogne i contemplin la gran i millor obra dels avantpassats nostres que som a un pas de ser la potència per davant d'Itàlia sempre hi hem anat al davant i avui dia no som menys que ahir.

Només que abuseu de la Mediterrània abuseu i trenqueu la monroniana mar i vinga de portar bacallà cap ací, i que teniu complex de petits que no hi ha per molt que ja ho comenta la meua basca que vol menjar bacallà estofat amb pinyons i panses de la mediterrània i llorer de Lloret.

Que després que els corneliens pollastrets us donen la solidaritat la trenqueu a bombassos, vinga barcos i a navegar per aquets mars de Déu i restablirem la pau tot menjant i bevent i jugant a la pilota basca i catalana, o gallaega o murciana tant se val, després de menjar i beure un bon estofat.

Després d'assistir al planetàrium sortiren cap a fer nit a l'apartament d'una carretera perduda que tenia la sendera cap a un bosc on al bell mig hi ha un llac. No hi havia pressa per intimidar ja es feia com el buidatge de l'arena d'un rellotge, suaument la mecànica de la vida robòtica no s'hi valia es volia dansar els valls de música dels jardins de cigne sense el més mínim estrall de trecadissa. Volien dins de la mecanització revivre una setmana medieval i imperial sense necessitat de corral, com el lliscar del cigne pel llac.

Ja s'apropaven a la cabana que els faria de niu i d'acoblament espacial sols com els animals del bosc sabent dels perills que assetgen en un cim. Enfilen la sendera i troben com penjada d'un penya segat la cabana. La tanca és de fusta i l'herbei envellutat pels raigs de lluna clara feia l'aspecte de ser en un sorral, en lloc de dia de nit. Al fons, el congost de les valls hi passava el riu que en forma de gorgs i giragonses semblava l'avís de la sortida cap a la llibertat absoluta. Ell, ella i un destí: el cadellonet que serà el gallardet de la nau que salparà en cerca de glòria

La nissaga continuarà.

Endormiscats pel llarg viatge on són els grans llacs, arriben foscament...

-Ha estat un dia ben viscut per creat que hem gaudit tots dos.

-Sí però ara hem de prendre nova energia per tornar de viure molts més, fins sense límit.

-Sempre fas sortides del tot imprevistes, funciones sense clixés esteriotipats, ets massa original.

Mentre carretajaven el petit equipatge suficient i necessari per passar la setmana.

El grinyolar de les portes i finestres era i imposava respecte, l'única llum de què gaudien era la de carbur que portaven en forma de lots.

Penjaren els llums estratègicament per evitar entrades sobtades d'animals, l'únic armament que portaven per defensar-se era la persuasió.

Cansats pel dia pujaran a veure l'estat de les habitacions una per una per saber l'estat d'elles.

Un cop efectuada la revisió sortiren a veure la natura d'aspecte quiet i arrecerat per la nit càlida i esponjosa que queia. L'ambient els embolca llava de dolçor, l'olor de l'herbei que desprèn al

vespre feia bo de respirar, a més d'olfactejar si hi havia alguna petja d'ésser viu.

Aquella nit no la podien desaprofitar així com així feren una pensada instantània: la de fer bivac.

Estengueren les màrfegues que portaven en direcció a la sortida del sol i s'hi jagueren.

Ell pla i voltant el fort i fideu braç resguardant la tot protegint-la, amb la testa d'or reclinada al seu pit arraulida amb el cos d'ell.

-No serà temerari Joan...

-Quan jo dormo tots dormen tranquils amb mi, ja m'ho ha dit més d'un cop i dos.

-Bé sembla que ets autosuficient.

-No perquè ets i estic amb tu. Dorm que vetllo per tots tres.

-Però qui és l'altre?

-El nostre amor que vindrà.

-Sempre tan enigmàtic...

-No s'ha d'explicitar tot perquè després no té cap gràcia, som o no som persones lliures? Actua tot i cada vegada com ets i et: mostres com ets, sense cap mena de por i entrebanc social, ja que et vull creadora, com jo i els creadors no tenim

EDITORIAL&ORIGINALS&EDITORIAL&ORIGINALS&EDITORIAL

CdR: To peg a tent & Ld
Consultant: Joan Maresma
Dipòsit Legal-B-22350-87
Cornellà de Llobregat
núm.10 agost del 1987

LES VACANCES

Agafeu la colla i motxilles i marxeu del ciment
per pasturar per la muntanya i nedar per la mar.
Trenqueumotllos i ja ens tornarem a veure. Siau
benvingudes.

lleï i norma: la representem.

-Ja m'ho explicaràs.

-No, s'actua i en l'actuar surt el nostre missatge que no s'entén per paraules només, sinó globalment i no és limitat, és il·limitat és una deu, mira com el riu que va al mar, aquest que tenim ací sota nostre.

-Ah! ara en aquesta imatge t'entenc una mica més.

.

-No es tracta d'entendre només, es tracta de caminar plegats, confiadament, només amb la nostra paraula donada ja en tenim prou per acceptar-nos, amb les nostres virtuts amagades i per descobrir que d'això es tracta.

-Això és molt bonic però jo vull i visc de realitats, per exemple no em portat només que les màrfegues i el cotxe...

-Demà ja menjarem del que trobem i pesquem...

-I el pa, però si a tu t'agrada sucat amb tomàquet i amanit amb oli...

-Què vols dir amb això? Si no es tracta de fer com els icarians, sinó d'improvisar ja ens en sortirem...

-Sí, ara una d'indis, bé -d'un gest facial malhu

morat tanca els ulls i amb un sospir d'aquells que expressen la felicitat del confirmament: somia per l'expressió de nerviositat de les seves parpelles ell, no sap quan clogué els ulls perquè una força potent, com escrutadora talment com si l'observessin una llarga estona, els obre de sobte i veu el sol que peta amb renovadora força i al seu costat el blat escabullat pel seu pit, pantejant suaument i la calor es refreda per la rosada de la matinada. No es mou, espera que es desperti la seva companya, immòbil contempla la blavor del firmament com els ulls de la Cat, i comença de preparar el que serà el dia. S'imagina que tindran ganes de veure un bol de llet i cafè, com trobar un substitut que sigui prou cridaner i faci el mateix efecte que l'esmorçar del Metropolitan museu?

Comença doncs la lluita entre la realitat i la imaginació, qui guanyarà?

No coneixia el paratge, calia per tant de començar per poder portar un bon esmorçar silvestre. Encaboriat com anava s'oblidava que tard, més a viat d'hora es despertaria la Cat, i calia ja abocar el pla del matí i el migdia i la tarda.

En aquelles que es desperta, i com si no s'hagués pensat mai dels mai, obre esclatans els ulls i els torna a tancar d'una revolada perquè com si no s'ho pogués creure el que veia i exclama.

-Ah! Ací he passat la nit, al descobert però no pot ser, però que estic desbarrada, i on som?...Tu què hi fas aquí, i jo ohhhhh! d'un salt s'incorpora a mitges i mirant de fit a fit li etziba una de les sortides que tota femella diu quan no saben ben bé què fan en un lloc que no poden apamar: ens hem perdut, sí m'he perdut i mira per on que amb tu.

Impertèrrit s'incorpora, s'estira i comença a contemplar-la, tot pensant mira que n'és de guapa quan més remuga que remugaràs. No sap si fer una sortida per deixar-la interrogativa, però pren l'actitud persuassora, li diu:

-Bon dia, princesa, quin aspecte més bonic que tens avui i mira que hem quedat amarats de suor i rosada però et prova, ens prova.

Desarmada no dóna fe al que escolta i no sap si riure o plorar, fins que s'adona que el millor es posar la col.laboració en aquells moments per veure com sortirà tot, si d'aquí dues hores no hi veu

perspectiva de cap mena, menys la de menjar volarà amb el cadillac, que per altra banda és seu.

Ell s'adona de la situació i pensa veloçment en donar propostes. Prova per una que és del tot raonable:

-Anem a banyar-nos al riu, un bon bany d'aigua freda ens desvetllarà i ens farà bé. A més no sé si tu saps nedar.

La proposta inesperada li plau d'allò més, i amb un somriure l'abraça i li dona un petó tot dient

-Bon dia.

Secament no anava acompanyat de cap adjectiu el bon dia, s'aixecaren i començaren per baixar en cerca d'un embassament del riu per poder llançar-se i gaudir del bany.

Mentre ell no deixava d'observar la flora i la fauna del bosc, pel que semblava allí dins hi havien pocs animals, l'únic que el baix bosc i quan s'anaven apropant al riu s'adonà del canvi del paisatge i pogué deduir que l'altra paret de la muntanya hi havia senyals de vida pagesívola. Ja havia trobat la sortida a les necessitats d'ella i seves, ni piu va dir fins que ja veieren un salt

d'aigua i l'eixamplament del llit del riu que els servia a tall de piscina i dutxa a la vegada. Ella al llarg del viatge s'havia entretingut en collir roselles i flors boscanes tot fent un pom. Quan al senyal d'ell el llença a l'aigua i d'una revolada furiosa s'hi llença ell per fer diana. L'impacte de l'aigua li provoca com una campanada muda, sense so, esmorteïda que li provoca una vibració de vidre que li recorre per tot el cos, obre els ulls i la llengua li sembla que és un vidre amb baf de calor, posa les mans amb els dits closos per saber si toca un obstacle, s'adona que ha tingut sort perquè topa contra una roca però per la profunditat li para el cop. Gira instantàniament el cap de gairell cap amunt i hi observa el pom que baixa a poc a poc pel corrent del riu, d'un cop de peus del fons puja per emergir i atrapa el pom en el precís moment que troba novament l'aire vital pels seus pulmons ferits de l'esforç, neda cap on es troba el salt d'aigua i s'enfila a una roca, d'allí observa com baixa amb delicadesa, a voltes de pressa a voltes es para, la Cat.

-Mira per aquest arbre, volta'l i vine per aquí.
Si vols dutxar-te ho pots fer ja que hi ha poca

profunditat, i si no tens sabó, millor així no em brutarem les aigües i aquestes són dures vol dirque netegen...

-Parà, para i indiquem el camí, dóna'm la mà que no veus que rellisco pel verdet de les roques i l'aigua.

S'estira, va amb ella i li posa el palmell de la mà estesa per tal que s'aguant i li vénen al cap els records del Carles que molts com ell han estat víctimes de l'organització connectada de l'afaiçonament de capital a costa de la droga. Avui se'ns mor com tants d'altres i a flor de vida.

~~~~~

M E M O R A N D U M

A tots aquells homes i dones que han volgut compartir la nostra vida i no els ha estat possible per causa de la indolència.

